

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **Městská část Praha - Čakovice**, se sídlem Praha 9 - Čakovice, nám. 25. března 121, zastoupena Mgr. Ivanem Chytilém, advokátem se sídlem v Praze 1, Maiselova 38/15, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České štěrkopísky spol. s r.o.**, se sídlem Praha 9 – Čakovice, Cukrovarská 34, zastoupená Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem se sídlem Praha 9, Jandova 208/8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, sp. zn.: S-MHMP 908352/2011/OST/NeVo,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, sp. zn.: S-MHMP 908352/2011/OST/NeVo, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.712,-Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ivana Chytila, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné její odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby a územního rozhodování Úřadu městské části Praha 18 ze dne 27.5.2011, č.j. MC18/124-9/2011/OVÚR/KI, kterým rozhodl o umístění stavby nazvané „Míchací centrum Letňany – dočasná stavba, Praha 18“ na pozemcích parc. č. 756/1 – ostatní plocha, 763/25 –

ostatní plocha, 766/3 – zastavěná plocha a nádvoří a technická infrastruktura na pozemcích parc. č. 760/6 – zastavěná plocha a nádvoří, 756/1 – ostatní plocha, 756/108 – ostatní plocha, 760/5 – zastavěná plocha a nádvoří, vše v k. ú. Letňany.

Jako zásadní žalobní námitku uvedla odejmutí práva vystupovat ve správním řízení v postavení účastníka, čímž bylo porušeno její veřejné subjektivní právo na ochranu zájmů jejích občanů, konkrétně právo na zdraví, kvalitu životního prostředí i možnosti využívat nemovitosti.

Žalobkyně nesouhlasila s právním posouzením účastenství dle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“) správními orgány. Zdůraznila, že stavbou může být přímo dotčena, neboť ze závěru zjišťovacího řízení ze dne 13.10.2010 vyplývá, že stavba bude mít nepříznivý vliv na své okolí z hlediska mj. dopravní obslužnosti, ovzduší, klimatu, překročení imisního limitu prachovými částicemi. Poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 16/2008-48 a ze dne 19.6.2009, č.j. 5 As 67/2008-111, když z nich vyplývá, že kritéria pro určení okruhu účastníků v případě stavby, která může mít vliv na široké okolí, nelze limitovat podle pouze stanovením odstupové hranice, tedy i tím, že nejedná o bezprostřední sousedství pozemků.

Dále namítala nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z něj nelze zjistit, na základě jakých úvah a konkrétních hodnocení dospěl žalovaný ke svému závěru o nepřipustnosti podaného odvolání.

Nesouhlasila s tím, že žalovaný se nezabýval jejími odvolacími námitkami, které směřovaly proti povolení stavby.

Na závěr poukázala na nesprávné parcelní číslo pozemku par. č. 756/1 v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť správně měl být uveden pozemek parc. č. 756/112, což je podstatná vada řízení, která má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je územním rozhodnutím, kterým stavební úřad stavbu toliko umístil a nikoli povolil.

K právnímu posouzení věci uvedl, že žalobkyně nesprávně ze svého subjektivního veřejného práva na ochranu zájmů občanů dovodila svou aktivní legitimaci v územním řízení. Odkázal na § 85 stavebního zákona, kterým byl určen okruh účastníků územního řízení. Zdůraznil, že v daném správním řízení je obcí, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, hl. m. Praha. Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona jsou účastníky řízení také osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Ve vztahu k městským částem je tímto zvláštním předpisem zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze ve znění rozhodném (dále jen „zákon o hl. m. Praze“). Přičemž podle § 18 odst. 1 písm. h) zákona o hl. m. Praze mají městské části oprávnění vystupovat jako účastník územního řízení v těch řízeních, v nichž se vydává územní rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu v území městské části. Posuzovaná stavba však byla umístěna jen v území Městské části Praha 18.

Nesouhlasil s tím, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo přímo dotčeno vlastnické či jiné věcné právo žalobkyně k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům atd. Navíc

uvedl, že nejbližší ke stavbě cca 100 m je pozemek ve správě žalobkyně parc. č. 1204 k. ú. Čakovice, což je neudržovaný lesík. Dalším nejbližším pozemkem cca 200 m s obdobným právním režimem je pozemek parc. č. 1203/1 k. ú. Čakovice. Tyto pozemky však od stavby odděluje i stavba dráhy. Proti již s ohledem na charakter těchto pozemků nelze dotčení vlastnických práv žalobkyně stavbou ani předpokládat.

Připustil, že pozemek parcelní číslo 756/1 k. ú. Letňany, uvedený v územním rozhodnutí ze dne 27.5.2011, byl nesprávný. Z tohoto pozemku došlo totiž k vydělení pozemku parc. č. 756/112 k. ú. Letňany, který je v současné době pozemkem pod umístěnou stavbou. Jedná se o malé pochybení bez vlivu na určitost územního rozhodnutí a účastníci řízení jím nemohli být uvedeni v omyl. Podotkl, že v mezidobí stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 13.4.2012 pod č.j. MC 18/276-2/2012/OVUR/KI, kterým tuto zřejmou nesprávnost opravil.

S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 18/2011-85, odmítl námitku nevypořádání se s odvolacími námitkami směřujícími proti správnosti územního rozhodnutí.

Závěrem zdůraznil, že ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by se žalobkyně přihlásila jako účastník řízení, pokusila se zúčastnit ústního jednání či že by postupovala v územním řízení v souladu s § 89 odst. 3 stavebního zákona, i když bylo v územním řízení doručováno vyvěšením na úřední desce.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřila podáním ze dne 13.7.2012 pouze tak, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné nařízení.

Žalobkyně v replice ze dne 20.7.2012 uvedla, že se v odvolání dovolávala přiznání postavení účastníka ve správním řízení. Jelikož žalovaný posuzoval pouze včasnost a přípustnost jejího odvolání, dospěl k nesprávnému závěru, že žalobkyně není účastníkem územního řízení.

Ohledně definice přímého dotčení sousedních nemovitostí stavbou dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 16/2008-52, neboť zde Nejvyšší správní soud judikoval, že přímým dotčením sousedních nemovitostí je i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu, např. velkoskladům. Veškeré tyto skutečnosti žalobkyně tvrdila již odvolání. Poukázala na to, že stavba má být vzdálená maximálně 160 m od bytových domů v Litavské ulici/ulice Ke stadionu, 190 m od sportovního rekreačního areálu, 308 m od objektu mateřské školy. V této souvislosti poukázala na nálezy Ústavního soudu publikované pod č. 96/2000 Sb., v němž bylo konstatováno, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na které má být stavba realizována, nýbrž je třeba sousedství chápat širěji, když účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku.

Uvedla, že pojem „sousední pozemek“ není ve stavebním zákoně přímo definován, ale správní judikatura jej chápe nejen jako bezprostředně sousedící pozemek, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 67/2008-111, nálezy ústavního soudu sp. zn. Pl.US 19/99, který obsah tohoto pojmu změnil tak, že sousedem může být v řízení podle stavebního zákona kdokoli, a to i velmi vzdálený soused.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení se k rozhodnutí věci soudem bez jednání ve lhůtě vyjádřili.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 28.2.2011 osoba zúčastněná na řízení podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Míhací centrum Letňany – dočasná stavba, Praha 18 – Letňany“. K umístění stavby byly navrženy pozemky parcelní čísla 756/1, 763/25, 766/3, 760/6, 756/108, 760/5, vše v k. ú. Letňany, obec Praha 18 – Letňany.

Dne 27.5.2011 bylo stavebním úřadem vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že územní řízení bylo řádně zahájeno dne 8.4.2011 a oznámeno všem dotčeným orgánům a známým účastníkům řízení. Stavební úřad vymezil okruh účastníků řízení podle § 85 stavebního zákona tak, že jeho účastníky jsou žadatel, tj. osoba zúčastněná na řízení a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, tj. hl. m. Praha zastoupená útvarem rozvoje hlavního města Prahy. Dále s poukazem na § 85 odst. 2 písm. a), b) stavebního zákona konstatoval, že dalšími účastníky řízení jsou vlastníci pozemků a staveb, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn a osoby, jejichž vlastnické a jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo pozemkům může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Což v tomto správním řízení byla společnost AVIA, a.s. Dále s ohledem na § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a § 18 odst. 1 písm. h) zákona o hl. m. Praze byla účastníkem toho územního řízení i Městská část Praha 18, neboť na jejím území bylo územní rozhodnutí vydáno. Stavební úřad s poukazem na výsledky zjišťovacího řízení, z nichž vyplynul zanedbatelný nárůst dopravy v souvislosti se stavbou, odmítl námitky Městské části Praha 18 ohledně zvýšení intenzity těžké nákladní dopravy a zatížení exhalacemi a hlukem. Zdůraznil, že stavba je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy a respektuje omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, neboť příslušné správní orgány na úseku péče o životní prostředí, posuzování vlivu na životní prostředí, ochrany veřejného zdraví a požární ochrany vyslovily se stavbou souhlas. Rovněž konstatoval, že stavba ohledně limitů škodlivých exhalací, hluku, tepla, otřesů, vibrací, prachu, zápachu apod. je v souladu s článkem 13 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/19999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze ve znění rozhodném. Když veškeré příslušné orgány na úseku péče o životní prostředí a ochranu veřejného zdraví vyslovily se stavbou souhlas. Taktéž stavba splňuje požadavky na ochranu veřejného zdraví a životního prostředí, neboť součástí návrhu jsou i opatření k minimalizaci prašnosti a hlučnosti.

Z rozdělovníku uvedeného v zápatí rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že rozhodnutí bylo zasláno účastníkům řízení, a to osobě zúčastněné na řízení, hl. m. Praze zastoupené útvarem rozvoje hl. m. Prahy a Městské části Praha 18.

Žalobkyně podáním ze dne 10.6.2011 oznámila, že je účastníkem územního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť stavba je na hranici katastru žalobkyně a negativní externality spojené se stavbou budou mít dopad především na její obyvatele. Dovedla tak dotčení svých práv stavbou, proto zároveň podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Konkrétně namítala, že provozem stavby dojde k navýšení hlučnosti a počtu prachových částic, což bude

mít nepříznivý dopad na zdraví předškolních a školních dětí, když mateřská škola je vzdálena od stavby jen 308 m a škola 458 m. Sportovní a rekreační soubor s otevřeným koupalištěm, rekreační plochou a tenisovými kurty je vzdálen 130 m od stavby. I v tomto případě dojde ke zvýšení hluku a prachu, což zhorší kvalitu odpočinku a komfort rekreantů. Nejbližší rekreační pozemky žalobkyně se nacházejí ve vzdálenosti menší než 100 m od stavby. Jedná se o pozemky, které slouží k aktivnímu odpočinku, tudíž stavbou dojde k jejich znehodnocení vlivem navýšení hlučnosti a prachu.

O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se zabýval otázkou, zda bylo odvolání žalobkyně dle § 92 správního řádu přípustné. S poukazem na § 85 stavebního řádu ve spojení se zákonem o hl. m. Praze dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani jednu z podmínek účastenství v posuzovaném územním řízení, když se nejedná o městskou část, na jejímž území se vydává územní rozhodnutí, neboť pozemky, na nichž byla umístěna stavba, přímo nesousedí s pozemky a stavbami ve vlastnictví žalobkyně, resp. akustické i rozptylové studie vypracované v rámci zjišťovacího řízení prokázaly, že pozemky a stavby, které žalobkyně spravuje, nemohou být stavbou přímo dotčeny.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 85 odst. 1 písm. a), b) stavebního zákona účastníky územního řízení jsou
a) žadatel,
b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

Podle § 85 odst. 2 písm. a), b), c), d) stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou

a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Zásadní žalobní námitkou v dané věci byla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro odejmutí práva žalobkyni vystupovat ve správním řízení v postavení účastníka, čímž bylo porušeno její veřejné subjektivní právo na ochranu zájmů jejích občanů

Soud poukazuje na rozsáhlou a ustálenou soudní judikaturu týkající se vymezení okruhu účastníků ve správním řízení, a to zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22.3.2000 sp. zn. Pl. US 19/99, ze dne 30.10.2011 sp.zn. I. ÚS 600/99 a Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2008 č.j. 2 As 8/2008-39. Ve světle výše uvedené judikatury soud zdůrazňuje, že ve správním řízení musí být garantována všem osobám, o jejichž právních poměrech se jedná nebo by mohly být rozhodnutím dotčeny, určitá úroveň procesních práv. Zejména postavení osoby jako účastníka řízení je spjata s významnými procesními právy, díky nimž lze výsledek řízení významným způsobem ovlivnit, např. právo navrhnout důkazy, předkládat stanoviska, seznamovat se prostřednictvím nahlížení do spisu s jeho obsahem, právo dozvědět se o úkonech v řízení učiněných či plánovaných a také právo podávat proti správním rozhodnutím opravné prostředky. Právě existence těchto významných procesních oprávnění je určující pro zvláštní charakter a postavení účastníků řízení v porovnání s jinými osobami, a proto také stanovení okruhu účastníků řízení je, jakožto jeden z nejdůležitějších úkonů správního orgánu, podrobena instanční kontrole. Pokud by však správní orgán vůbec v řízení nezjišťoval a nevymezil okruh účastníků a nejednal s nimi, šlo by o důvod pro zrušení rozhodnutí, kterým bylo takové řízení završeno.

Jak vyplývá z § 28 odst. 1 správního řádu, právní úprava týkající se posuzování účastenství váže povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí o účastenství vždy, kdy jsou o této otázce pochybnosti. Případné pochybnosti mohou mít původ jak v osobě účastníka, tak i ve výkladu právního předpisu. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2008 č.j. 2 As 8/2008-39 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1657/2008 a také na www.nssoud.cz, jehož první právní věta zní: „*Usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je, či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy; o takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství expressis verbis řešeno přímo v zákoně. Stejně může postupovat i v případě, kdy pro posouzení této otázky není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence „pochybností“ (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004) a musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení.*“

V posuzovaném případě však žalovaný ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu a výše uvedené judikatury ve vztahu k žalobkyni nepostupoval. Žalobkyně svým podáním ze dne 10.6.2011 žalovanému mimo jiné oznámila, že je účastníkem územního řízení a srozumitelným a konkrétním způsobem uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že bude jakožto osoba, které svědčí jiné věcné právo k sousedním pozemkům, stavbou negativně dotčena na svých právech, resp. na právech jejích občanů. Tvrdila tedy splnění zákonem stanovených podmínek účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, pak ale za této situace nelze bez dalšího jednoznačně a s jistotou konstatovat, že by k zásahu do práv žalobkyně v žádném případě dojít nemohlo. Žalovaný však namísto toho, aby řádně zkoumal, zda žalobkyně splňuje podmínky účastenství, nerozhodl o jejím účastenství samostatným usnesením tak, jak je stanoveno v § 28 odst. 1 správního řádu, proti němuž se mohla žalobkyně odvolat a

případně dále ve věci podat správní žalobu, nýbrž rozhodl ve věci samé žalobou napadeným rozhodnutím, kterým potvrdil územní rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Je pravdou, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí sice velmi stručně, ale vyjádřil se k tomu, proč žalobkyni nepovažuje za účastníka správního řízení. Nicméně tímto postupem odňal žalobkyni možnost se proti posouzení jejího účastenství již odvolat, čímž jí v rámci odvolacího řízení zkrátil na procesních právech, což představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Soud zdůrazňuje, že usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je či nikoli, není správní orgán povinen vydávat toliko v případech, kdy není třeba provádět jakékoliv právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy. Jak již bylo uvedeno výše, o takový případ se jedná jen v situaci, kdy je toto účastenství řešeno přímo v zákoně. Shodně může správní orgán postupovat i za situace, kdy pro posouzení otázky účastenství není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence pochybností, jak má na mysli ust. § 28 odst. 1 věta první správního řádu a obligatorně musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Tyto závěry, které lze vztáhnout i na odvolací řízení, přitom shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008-39, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1657/2008 a také na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí ve druhé právní větě rovněž vyslovil, že „*Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole.*“ Správní orgán je tedy povinen vydat usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu vždy, když pro posouzení otázky účastenství je třeba provést skutková šetření, a to bez ohledu na to, zda potřeba provést skutková šetření k otázce účastenství vyvstane až ve stádiu odvolacího řízení.

S ohledem na výše uvedenou zjištěnou zásadní procesní vadu správního řízení, soud postupoval podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika ze dne 20.7.2012), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby před 1.1.2013 činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 2.100,-Kč = 6.300,-Kč, třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč = 900,-Kč a DPH ve výši 1.512,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.712,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ivana Chytila.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková